

Z § 51 zák. č. 44/1927 Sb. nelze pro daný případ vůbec nic vyvozovati, neboť ustanovení to obsahuje zvláštní osvobození od obecních dávek, upravené právě tímto zákonem.

Podle § 3 odst. 2 prav. o vybírání obecní dávky z nájemného nebo z používaných místností v T., schválených župním úřadem v Turč. Sv. Martině výnosem ze 14. srpna 1923, resp. župním výborem tamtéž dne 15. června 1928, neplatí se tato dávka z místností, které jsou z domovní daně vyňaty neb od ní trvale osvobozeny. Vztahuje se tedy toto ustanovení v důsledku § 15 těchto pravidel o vybírání poplatku z kanalisace i na tento poplatek.

Že budovy, o které jde, jsou z daně domovní vyňaty, resp. od ní trvale osvobozeny, není sporno. O případ § 126 č. 8 zák. č. 76/1927 Sb. zde vůbec nejde. Neprávem tedy odepřel žal. úřad st-lce osvobození od zmíněného poplatku.

Č. 11.657.

Obecní poplatky: Osvobození od obecního poplatku za odvážení smetí z důvodu, že obecní povozy odvázející smetí nedojíždějí k domu.

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 25.220/34.)

V ě c: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o poplatek za odvážení smetí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Zúčastněná strana, firma Josef F. a syn, stěžovala si proti platebnímu rozkazu na poplatek za odvoz smetí za rok 1927. Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání firmy vyhověl v podstatě z důvodu, že podle § 4 pravidel dávku neplatí obyvatelé těch domů, ze kterých město domácí smetí neodváží, a že v roce 1927 z domu st-lky ani bednami, ani povozy smetí neodváželo. Stížnost po stránce skutkové tvrdí, že v ulici, ve které jest dům st-lky, po celý rok 1927 poskytovalo město příležitost k odvozu smetí tím způsobem, že městské povozy do ulice zajížděly a sbíraly smetí, které obyvatelé na vozy nosili a nakládali. Poněvadž odvoz smetí jest podle § 1 dávk. prav. obligatorní a poněvadž způsob odvážení smetí není stanoven, pochybil žal. úřad, nevzav ohled na tu okolnost, že město řádně poskytovalo příležitost k odvozu smetí a že strana tedy jednala proti § 1 pravidel.

Stížnosti nutno přisvědčiti.

Žal. úřad opírá se po stránce právní o ustanovení § 4 pravidel, podle něhož dávku neplatí obyvatelé těch domů, z nichž město domácí smetí neodváží, po stránce skutkové pak běře na základě konaného šetření za prokázáno, že městský vůz z domu zúčastněné strany v roce 1927 smetí neodvážel.

Cit. ustanovení § 4 dlužno vykládati v souvislosti s ustanovením § 1. Stanoví-li předpis posléze uvedený, že odvážení smetí obstarává město svými povozy, a — pokud se tak děje — že používání těchto pvozů je obligatorní, pak nutno ustanovení § 4 rozuměti v ten smysl, že od dávky

neosvobozuje již sama sebou holá skutečnost, že odvážení smetí z určitého domu neděje se obecním povozem, nýbrž jediné ta okolnost, že obec, nezajíždějíc k dotyčnému domu svým povozem, neposkytuje jeho majiteli příležitost, aby své smetí na obecní vůz nakládal.

Za tohoto stavu pouhá okolnost, že město smetí z domu zúčastněné strany v roce 1927 svým povozem neodváželo, nezakládá ještě skutkovou podstatu § 4 pravidel.

Nař. rozhodnutí — berouc patrně zřetel i k předpisu § 1 pravidel — zjišťuje ovšem dále také, že není nijak prokázáno, že by zúčastněná strana nebyla chtěla městských povozů jí poskytnutých použití. Po této stránce však nemá nař. rozhodnutí opory ve spisech. Při jednání dne 14. března 1932 slyšení městští úředníci bez odporu zástupce zúčastněné strany vypověděli, že v roce 1927, kdy dodávání popelníků na smetí do domů nebylo ještě zavedeno, městské povozy řádně jezdily ulicí R. pro smetí, které obyvatelé sami k povozu nosili. Z toho o sobě by plynulo, že obec také k domu zúčastněné strany pro smetí zajížděla, tedy zúčastněné straně poskytovala příležitost, aby k odvozu smetí použila obecních povozů, a že záleželo pouze na vůli zúčastněné strany, aby této příležitosti použila. Za tohoto stavu mohlo by nař. rozhodnutí obstáti jen, kdyby bylo prokázáno, že vůz jezdící ulicí R. bráti smetí z domu zúčastněné strany odmítal. Poněvadž tato okolnost zjištěna nebyla a skutková podstata nař. rozhodnutí následkem toho zůstala neúplná, bylo nutno nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.658.

Pojištění nemocenské: V přihlášce zaměstnance k nemoc. pojištění u nemoc. pojišťovny jest spatřovati závazné uznání zaměstnavatele vůči pojišťovně o tom, že jest tu zaměstnání, zakládající pro přihlášeného pojistnou povinnost.

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 10.055/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4757/25, 4977/25, 9540/31, 11.654/35.

Věc: Firma »Granitwerke G. F. & Brüder v Č. (adv. Dr. Jan Gröger z Frývaldova) proti ministerstvu sociální péče o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem osp-é ve Frývaldově ze 17. září 1925 byla firma »Granitwerke G. F. & Brüder« v Č. podle § 32 nemoc. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. uznána povinnou nahraditi okr. nemoc. pokladně ve F. náklad 9.315 Kč 78 h, vzniklý pokladně nemocí zaměstnance Rudolfa Sch.

Z tohoto výměru se odvolala jmenovaná firma. Rozhodnutím zsp-é v Opavě z 12. ledna 1927 byl výměr I. stolice potvrzen — — — a min. soc. péče nař. rozhodnutím nevyhovělo dalšímu odvolání uvedené firmy. — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zdali Rudolf Sch. v době od 20. července 1922 do 7. srpna 1922 byl ke stěžující si firmě v pracovním poměru podro-